

En tydsk Ballade

Eengang – men det er nu længe siden,
I en deilig Sommeraften-Stund,
Da det saadan var omtrent paa Tiden,
At de Fleste fik det første Blund,
Sad endnu bag Præstegaardens Linde
Christen Peersen med sin Elskerinde,
Talte meget smukt om alle Slags.
Nectar drak han af de friske Læber,
(Gid jeg ogsaa havde været her!)
Nattergalen spilled' som en *Weber*,
Alting var saa grumme deiligt der.
Men med Eet – midt i den bedste Trille –
Hvad har ikke Fanden at bestille!
Paa Minutten han i Helten sprang.
Christen Peersen fløi fra *Karens* Side
(I sin Skræk slog Nattergalen Klik);
I hans Øine viste sig det Hvide,
Knap han disse Ord fra Læben fik:
»Ak, jeg frygter – ja, jeg grant fornemmer,
Naar jeg reiser, du din *Christen* glemmer –
Derfor sværg med Haanden paa Dit Bryst ...!«
Hvad hun svoer med Troskabs stærke Stemme,
Vil jeg her poetisk pynte ud:
»Kunde Dig jeg for en Anden glemme,
Da maa Dybet hente mig som Brud!
Ak hvor kan Du tvivle om Din Karen,
Dig jeg trofast er, som Engleskaren,
Der beskytter vores Kjærlighed!«
Det var *det* – Nu blev vel talt lidt mere;
Maanen og Smaa-Stjernerne saae til,
Sligt jeg ikke gider repetere,
In natura jeg det prøve vil.
Hjertet slog bag hans og hendes Trøie,
Og en Taare stod i Pigens Øie,
Da de begge maatte skilles ad.
Længe laae hun nu i Sengens Puder,
Tænkte paa – hvad Piger tænke paa;
Rundt omkring fløi sære Drømme-Guder,
Nogle store, Andre bitte smaae.
– Venner! ak, jeg bliver kold i Nakken;
Dog her er ei megen Tid til Snakken,

Hør hvordan det nu med Pigen gaaer.
Stille dog! – ha, hvad er det som klinger?
Det er jo Musik og Klokke-Klang.
Ak, jeg troer man til et Bryllup ringer!
Ja, nu kan jeg høre Brudesang.
Christen Peersen sidder fjernt paa *Skagen*,
Drømmer ei et Ord om hele Sagen,
Karen ægter nu en Corporal.
Tællelys man seer i Lysekroner
Straale fra den store Dandsesal,
Og Musikens stærke Trylletoner
Fjernt forkynder Bryllups-Fest og Bal.
Maanen med sit gamle Ansigt titter
Ind i Salen gennem Vindvets Gitter,
Seer dem lystigt dandse Wienervals.
Hestetrampen høres nu ved Huset,
Og en fornem Herre træder ind;
Strax til Velkomst rækker man ham Kruset,
Sorte Lokker bølge om hans Kind,
Øiets Ild let kunde gjøre bange ...
Han for Bruden bukker mange Gange:
»Tør jeg bede om en Wienervals!«
Som bevinged' fløi de gennem Salen,
Bruden svimled' i hans stærke Arm;
Udenfor lød Griin og Hanegalen;
Rosen visnede paa Brudens Barm.
Ei hun veed hvad hende saa forskrækker,
Da den *Stærke* gennem Dandsens Rækker
Fører hende ud i Mulm og Nat.
Det var ham – jeg tør ei Navnet sige –
Vildt det brændte bag hans lodne Barm;
Fast han holdt den dødningblege Pige
I sin stærke, senefulde Arm;
Svang sig dristigt over Bjerg og Dale;
Uglen skreeg i Skovens skumle Sale,
Men paa Steilen fælt et Hoved loe.
Hist, hvor sig den dybe Huulvei bugter,
Standser han ved Bondehuset brat;
Haugen staaer med skjønne modne Frugter,
Hylden dufter i den friske Nat.
Søvnen dækker Alt med sine Vinger,
Men han banker paa, saa Ruden klinger,
Bonden kommer frem i Nat-Habit.
»Brudekrandsen tag Du mig af hende,

Og med Tak jeg kommer Dig ihu.« –
»Giv os alle Gud en salig Ende!«
Siger *Bonden*, korsar sig med Gru.
Satan taber hele Contenansen,
Gjør en Pirouette trods *Hans Frandsen*,
Flyver saa igjen med Pigen bort.
Maanen hænger som en blodig Kugle,
Stjernerne som Djævle-Øine staae;
Der er stor Concert af Nattens Fugle,
Bange lukke sig de Blomster smaae.
Dybets Konge paa de stærke Vinger
Over Havets Flade let sig svinger,
Bølgen syder naar han rører den.
Først ved Dag-Gry naae de atter Landet,
Høit paa Skrænten græsse unge Faar;
Drengen sidder paa en Steen ved Vandet,
Bølgen om hans nøgne Fødder slaaer.
»Tag mig Krandsen flux af denne Pige,
Og jeg skjænker Dig et Kongerige,
Dine Faar jeg gjør til Frøkener.«
Drengen skotter til den store Herre:
»Blive Konge? O Du narrer mig!
Dog, da Du forlanger intet værre,
Krandsen vil jeg gjerne tage Dig!«
Og nu hæver flux han sine Hænder;
Luft og Himmel, Alt om Karen brænder;
Høit hun skriger, saa – – hun vaagner op.
Der var hverken *Satan* eller *Drengen*;
Solen skinner gjennem Ruden klart.
Gud skee Lov, hun ligger jo i Sengen,
Kun i Drømme gjorde hun sin Fart.
Men endnu saa hæftigt Hjertet banker,
Og hun har saa mange sære Tanker;
Slig en Drøm ei glemmes kan saa let.
Med sig selv hun længe raisonerer:
»Det var dog en farlig Eed jeg svoer!
Christen reiser – meget varierer –
Satans Magt er her paa Jorden stor.
Nu vel an! den kjære *Christen* smægter;
Det er bedst jeg alt i Dag ham ægter,
Saa er jeg dog sikker, kan jeg troe!«
Der er Fryd i *Christen Peersens* Hjerte,
Med sin *Karen* han ved Altret staaer,
Glemmt er Livets Skygge, Livets Smerte;

Ægteparret hjem fra Kirken gaaer.
Rundtom synge Fuglene saa glade:
»Give Gud, at hver en tysk Ballade,
Maatte slig en deilig Ende faae!« – –
Som jeg troer, Balladen bedst fornøier,
Træder der en Mand med Brillen frem:
»De med Alt i Livet gjør mig Løier,
Christen kan ei føre Bruden hjem!«
Det er *Satan*, tænkte jeg bedrøvet,
Mig han ta'er for Bruden, jeg ham røved;
Men det var dog kun – en Recensent.